

דף עה.

עין משפט א.

אה"ע סימן ב סעיף ה

ה. אשה^ו שנישאת למשפחה שהעידו עליה שנתערב בה ספק חלל, ונתאלמנה פסולה^ז לכתחילה לכהן, ואם נישאת לא תצא^ח. אבל חלל ודאי שנתערב אפי' נישאת תצא עד שיבדקו^ט.

הגה: ו. בתה של אלמנה זו יש אומרים דהיות ואין לה חזקת כשרות תצא אף בב' ספיקות^י.

הגה: ז. משפחה שנתערב בה פיסול ואין ידוע לרבים, היודע אין רשאי לגלות^כ.

עין משפט ב.

אה"ע סימן ד סעיף כז

כז. לא. ארוסה^ל בבית אביה שאומרת מארוס נתעברה אם הוא מודה, או שאינו לפנינו, הולד כשר אף ליורשו^מ. וכשרה לכהונה אם אינו

- ו. מכתובות י"ד, אלמנת עיסה, ובקידושין ע"ה.
- ז. ולכאורה אפי' אומרת ברי לכשר נבעלתי לא מהני כ"כ הב"ש ומשום מעלה דיוחסין הגם שזה ספק חלל, ורוב כשרים במשפחה, והוי תרי רובי וברי דידה כ"כ הב"ש בס"ק י"ג מ"מ אם שותקת תצא אף דאיכא תרי רובי כנ"ל.
- ח. כי יש ב' ספיקות: א'. שמא היא אשתו של אותו חלל. ב'. שמא כלל הוא לא חלל.
- ט. מלשון השו"ע משמע דאם נישאת תצא ולא מהני בדיקה אחר שנישאת.
- י. ב' דיעות בב"י אולם הח"מ כתב דאין זה מבואר בש"ס לפסול בתה והצד לומר דלא מהני הגם שיש ב' ספיקות בה כתב הב"ש דזה ספק אחד בגוף וספק שני בתערובת.
- כ. כ"כ הר"ן. והח"מ תמה דמחר יבואו עדים והבנים יהיו ספק ממזרים וע"כ פירש שכוונת הר"ן במשפחה שיצא עליה קול אבל בידוע ודאי מגלים. וכתב הב"ש דחללים שיש להם תקנה להתחתן בישראל מגלין אפי' ע"י קול.
- ואף לפי הרמ"א בר"ן מ"מ אם עדיין לא נתערבה מגלין.
- ל. מגמ' כתובות י"א. וארוסה היינו שנתקדשה בקידושין שבזמן הגמ' ולא ארוסה של היום.
- מ. ואין אחיו יכולין לדחותו שיאמרו לו אייתי ראיה דאפי' שהוא ספק כיון שטוענת ברי ויש לה חזקת כשרות ואין אדם מכחישה יורש איתם. כ"כ הח"מ. וכתב הר"ן דאם אתה דוחה אותו מירושה הוי לעז. הביאו הח"מ.
- ואם אינו לפנינו ומת מותרת האשה לכהונה כ"כ הח"מ, ודלא כחכם אחד שלא רצה להתירה לכהן לכתחילה בכה"ג עיין בח"מ.

לפנינו, או מודה. אבל בלפנינו ומכחישה אסורה לכהן לכתחילה. ואם נישאת לא תצא, אבל לארוס עצמו שמכחישה אסורה משום דשויא אנפשיה חתיכא דאיסורא.

עין משפט ג.

אה"ע סימן ד סעיף כב

כב כד. גר ועבד משוחרר לא נקראים קהל^י וע"כ מותרים בממזרת. וכן ממזר מותר בשפחה גם אחר שיחרורה.

וכן ממזר מותר בגיורת כל זמן שלא נשתקע שם גר מהם^ס.

כה. גר עמוני לממזרת הולד אחר הפגום וממזר^ע.

דף עה:

עין משפט א.

אה"ע סימן ו סעיף ה

עיין לעיל דף עד: עין משפט א

ג. מקידושין ע"ד ע"ב.

ס. והיינו עד עשרה דורות, שו"ע, ולהרמב"ם אפי' יותר. ולרמב"ם אין איסור דאורייתא בשפחה ולכן מפני תקנת הבנים התירוה לממזר, אבל לר"ת האיסור שפחה מדאורייתא. וע"כ הוצרך לטעם ההיתר של ממזר בשפחה דאין בו לא יהיה קדש וממזר קדש ועומד. ולפי"ז גר עמוני דאין יצירתו בעבירה והוא לא קדש יהיה אסור בשפחה לר"ת, ולהרמב"ם מותר. ובזה תליא ספיקו של הח"מ בס"ק כ"ב ועיין בב"ש.

ואולי אפשר דגם ספק ממזר אם מותר בשפחה דנחלקו בכך האחרונים תלוי בזה אם משום דקדוש ועומד אסור מספק ואם מטעם לטהר זרעו מותר גם ספק ממזר עיין ב"ה ס"ק כ"ד.

ע. והבן הזה מותר בשפחה כממזר שמותר בשפחה. ח"מ והב"ש בס"ק ל"ה בסופו סיים היינו ממזר עמוני וצ"ב.